

1.rész

Krisztus kettős természete és a Szentháromság dogmája

BEVEZETÉS

Fenti dogmák tárgyalását az Isteni Felség nyílt megsértése nélkül tárgyalni lehetetlenség. Amennyiben a dogmák alapján feltételezzük, hogy Krisztusnak emberi természete volt, továbbá hogy a Szentháromság három személy, ezek az állítások mind vétkek az élő Istennel szemben, tiszteletlenség és tudatlanság, ami mind azért van, mert az ember horizontálisan, földhözragadtan akarja értelmezni azt, amit csak vertikálisan az Istentől kijelentve lehet megérteni.

Nem kívánom részletesen kifejteni a két dogma történeti részét, mert az meghaladná ennek a dolgozatnak a terjedelmét, de nincs is rá szükség, mert mind az interneten, mind a keresztyény irodalomban bőséges anyag áll rendelkezésre az érdeklődőknek.

Az első ilyen állítás az, hogy Krisztus „felvette az emberi természetet”. A dogma megalkotói, és hadd tegyem hozzá, hogy két egyház kivételével minden keresztyény és keresztyén közösség ezt vallják, azzal az indokkal teszik, hogy Krisztus azért vette fel az emberi természetet, hogy minket megválthasson a bűneinkből.

Szépen hangzik, csak nem biblikus. Elöljáróban le kell szögeznünk, hogy csak a bibliában leírt Ige szavai alapján szabad magyarázni, minden biblián kívüli megállapítás emberi magyarázatból származik, tehát nem igazság.

Vegyük sorra a Jézus Krisztusról szóló a dogmákhoz kapcsolódó igéket, és elemezzük azokat úgy ahogy írva vagyon. Még egy megjegyzést kívánok tenni. A két dogma megalkotására semmi

szükség nem volt, hiszen azt a Szentírásból a Szentlélek által fel lehet ismerni, de látszik, hogy itt törvényt akartak alkotni a zsinati atyák, hogy így kell érteni, minden más magyarázat eretnekség.

Jézus Krisztus Isteni, vagy emberi természetéről sehol nem olvashatunk a Szentírásban. Maga a természet szó tizenhét-szer fordul elő az Újszövetségben, de egyetlen egyszer sem az Úr Jézusra vonatkoztatva. (Minden esetben Károli 1908-as revidiált Bibliáját használtam hivatkozásként.)

Maga a természet szó,¹ azt jelenti, hogy egy személynek vagy dolognak belső, teremtéséből, származásából, születéséből adódó, ösztönös, lényeg szerinti jellege. Ez lehet pozitív, gondviselés-szerű, vagy negatív, ítéletre méltó. A megromlott vele született természettel szemben áll az új, az isteni, a megváltás eredményeként előállt természet. Az Istentől valóval, a Lelkivel ellentétben van a nem lelki, az érzéki, a testi, a földi.

Károli általában úgy fordítja, hogy „mi természet szerint... zsidók” stb. Tehát születésünknél és születésünktől fogva vagyunk olyanok amilyenek. Mindezek természetesen az Úr Jézusra nem vonatkoznak. Miért?

Mária: Mt 1:15 ...viselősnek találtaték a Szent Lélektől
(tehát Jn 1:13 ...sem a testnek akaratóból,
sem a férfúnak indulatjából...)

Mt 1:20 „...ami benne fogantatott a Szent Lélektől
van az...”

Ellenben Keresztelő Jánosról azt olvassuk, hogy:

Lk 1:15 ..betelék Szent Lélekkel még az Anyjának
méhétől fogva...”

Vagyis Jézus Krisztus születése nem az Apjától, hanem a Szent Lélektől volt, ellenben keresztelő János „csak” betelt Szent Lélekkel, de születése az Apjától volt.

---

¹ ψυχικός

Miért fontos ez a megkülönböztetés, mert bár szent ember, próféta volt keresztelő János, de örökölte az Ádámi bűnös életet, amelyet mindannyian örököltünk, és ez a természet bűnös.

1 Pét. 1:18 ...atyáitoktól örökölt hiábavaló élet...

51.Zsoltár 7. Íme én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám.

János 3:6 Ami testtől született test az, és ami Lélektől született lélek az.

Tehát, a testtől, vagy Lélektől való születés különböztet meg minket. A testtől, vagyis² egy bűnben született embertől való születés meghatározza a születendő gyermek természetét, vagyis bűnös és megváltásra, bűnbocsánatra szorul. Ellenben aki Szent Lélektől születik,³ „Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.” Ezt nevezük újjászületésnek, vagy helyesebben újjá teremtésnek, és így örökölhetjük a hatalmat az Isten Fiúsággá válásunkhoz. Vagyis hasonlónak válunk Őhöz, azaz Jézus Krisztus képmásává. Mindezt a megváltás, a bűnbocsánat és Jézus vére (élete) tisztító hatása által.

Ezzel tisztáztuk, hogy Jézus Krisztusnak nem volt emberi természete, mivel nem volt szüksége megváltásra, bünt nem ismert, nem férfiútól, hanem az Atyától származott, a Szent Lélek teremtő hatalma által.⁴ „Azért a világba bejövetelekor így szólt: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem.” Tehát az Atya alkotta a testét Jézus Krisztusnak Mária méhében, a Szent Lélek által.⁵ „És felelvén az angyal monda néki, a Szent Lélek száll te-reád, és a Magasságos ereje árnyékoz meg téged, azért ami születik is szentnek mondatik, Isten Fiának.”

Természetesen érthető azoknak a felvetése, akik Jézus Krisztus emberi természetét szorgalmazzák, mert tulajdonképpen azt akarják ezzel bizonyítani, hogy Jézus Krisztus Ember Fia és Isten Fia is volt.

---

² σαρκος

³ Ján. 1:13

⁴ Zsid. 10:5

⁵ Luk. 1:35

Ez így igaz, de Jézus Krisztus ember volt formailag, de nem tartalmilag. Tartalmilag az emberi test hasonlatosságában⁶ megszületett Isten, Aki már megszületése előtt is ugyan az volt, Akivé lett, csak nem lett kijelentve, hogy Ő már a teremtés kezdetén is létezett. János 1:14-ben olvassuk, hogy az „Ige testté lett”, vagyis amit Isten kijelentett a teremtés kezdetén, az láthatóvá vált, vagyis megtestesült, testben lett nyilvánvalóvá.

Több alkalommal is kinyilatkoztatja az Úr Jézus, hogy azzal, hogy Ő testben megszületett,⁷ nem szűnt meg Isten lenni, pl. amikor azt mondja, hogy János ev. 10:30 „Én és az Atya egy vagyunk”. Vagy vegyük példának a következő Igét: „Aki mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak, hogy Ő az Istennel egyenlő.”⁸ Nehogy azt gondoljuk, hogy ez olyan magától értetődő kijelentés. Ha figyelembe vesszük amit az Úr Jézus mondott, hogy „Mindent nékem adott az én Atyám, és senki sem tudja kicsoda a Fiú, csak az Atya, és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú és akinek a Fiú akarja kijelenteni.”⁹ Vagyis nem mindenki érti, ezeket az összefüggéseket, mert ha földi, testi módon akarjuk értelmezni, akkor úgy járunk, mint a zsidó farizeusok és írástudók, hogy Istenkáromlásnak tekintették azt, hogy az Úr Jézus egyé tette magát az Atyával, az Istennel.

Az a tény, hogy emberhez hasonlóvá lett az Úr Jézus, bizonyítja, hogy nem volt azonos az emberrel. Mert a hasonlóság, nem azonoság. Ha valaki hasonlít valakihez, az nem azonos azzal, hanem csak hasonló. 1Pét. 3:18 „...megölettetvén ugyan test szerint..” A test szerinti megölettetés, a minden megöletett ember szerintiségre utal, hogy ugyan igaz az, hogy úgy ölték meg, mint a latrokat, de mivel a teste tartalmilag nem tartalmazta a bűnt, csak a halál jegyeit szenvedte el a testén, de büntelensége folytán teste nem lett az enyészet martaléka, hanem teste örök élet tartalmánál fogva felvette a dicsőséges test formaiságát, amelyen kitörölhetetlenül ott vannak a bűnös emberi kezek által okozott, de a mi megváltásunkat jelentő sebek jegyei.

---

⁶ Róma 8:3

⁷ Kol. 1:22

⁸ Fil. 2:6

⁹ Lk. 10:22

Úgy látom tisztázni kell a „szerint” szó értelmét, jelentését. Az értelmező szótárban ezt olvassuk, „valaminek megfelelően, valamihez igazodva, valaminek módjára, valakinek az akaratához, rendelkezéséhez igazodva”. Folytassuk az 1Pét. 3:18-at. „...megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint.” Mit mondtunk az elébb, „valakinek az akaratához, rendelkezéséhez igazodva” ezt jelenti a szerint. És itt elmondhatjuk, hogy Jézus Krisztus Isten akaratához igazodva feszítettet meg test szerint, de ugyancsak Isten akaratához igazodva elevenített meg lélek szerint. Egy ugyanaz az akarat vitte végbe mind a kettőt, vagyis az Atya nem tett különbséget Jézus Krisztus emberi teste és dicsőséges teste között, mert Jézus Krisztus Önmagában hordozta az emberi és isteni részt, egyiket formailag, másikat tartalmilag, de a megelevenítés a lélek által egyszerre nyilvánult meg a feltámadás által.

A Fil. 2:6 arról beszél, hogy Jézus Krisztus csak megjelenési formájában változott meg, de nem tartalmilag. Istennek formájában volt, és emberekhez vált hasonlóvá, Fil. 2:8 „És amikor olyan állapotban találtatott mint ember...” ez azt jelenti, hogy hatalma volt a megjelenítés formaiságán, de hordozta az öröklét tartalmiságát, mind emberi mind Isteni állapotában.

A bűn feletti győzelmét tökéletes áldozatában vitte véghez, mivel az Atya csak tiszta, büntelen és tökéletes áldozatot fogadott el.¹⁰ 1Péter 2:24 „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára. ...,” azt jelenti, hogy büntelen emberi testet áldozott fel bűnös helyett, mert bűnös emberi testet nem fogadott volna el bűnért való áldozatul az Atya. Az emberiség Ádámi eredendő bűnét, mely kárhozat alá esett, Jézus Krisztus egyszer és mindenkorra kiegyenlítette a maga odaáldozásával.

Befejezésül, és egyben a téma összefoglalásaként kívánom megjegyezni, hogy ne fogadjunk el semmit azért, mert mások elfogadták, hanem vizsgáljuk meg, legyünk „nemes lelkűek”, és csak azt fogadjuk el, amit a Szentlélek bennünk jóváhagy és amelyben békességünk van.

---

¹⁰ Zsid. 10:14

Most amikor elkezdjük tárgyalni a Szentháromság dogmáját, mivel a dogma három személyben egy Istenről beszél, először is tisztáznunk kell a „személy” szó fogalmát, amely által világos képet kapunk az előzőekben tárgyalt Jézus Krisztus ember voltának tartalmi és formai fogalmáról is.

Vegyük előbb szemügyre a görög szó jelentését¹¹, itt a személy szó jelentése: arc, személy, felület, felszín, külseje valaminek. A latin „persona” jelentése: álarc, (a rómaiaknál és görögöknél a színészek álarca), jellem, szerep, személy színdarabban, átv. értelemben szerep, melyet valaki az életben játszik, (mikor valakinek külső helyzetét, állását és viszonyait kell érteni). Továbbá személy, egyéniség, az ember, amennyiben bizonyos szerepet játszik.

A „személy” szó igazság és vele együtt valóság tartalmát, csak akkor tudjuk megérteni, ha egy újabb félreértést sikerül tisztáznunk, és ez a teremtés történettel függ össze. Ádám és Éva a bűnbeesés alkalmával fügefalevéllal takarták el magukat, mivel mezitelennek érezték magukat, vagyis egyfajta szégyenérzetből cselekedtek. A keresztény(tyén) magyarázat az 1Mózes 3:21-et, amely így szól: „És csinála az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltözteti őket.”, úgy egészítette ki, hogy minden igei alapot nélkülözve a bőr ruhát bárány bőrre fordította, és magyarázatában az ártatlan bárány Krisztusi képmását felhasználva ráerőlteti az ígére, mintegy mártírt csinálva az emberből, jóllehet nem ez volt a szándéka, csak éppen ez olyan jól hangzik, és egy kegyes cselekedet Isten részéről. Újfent elmondhatjuk, hogy igaz hogy jól hangzik, csak hogy nem ez a valóság.

Kezdjük azzal, hogy Ószövetségi ígéről lévén szó, vizsgáljuk meg a „bőr” szó jelentését.¹² A héber szó jelentése: fedő, takaró, fedél, menedék, védelem, rejtekhely, befed, betakar, beborít, leplez, palástol. Amint látjuk, itt szó sincs állatbőrrel való ruháról, ellenben az ember aki a bűnesetig átlátható volt, és nem volt mit takarognia, nem volt szégyenérzete, mert nem volt bűne, egyszerre át-

---

¹¹ προσωπον^{G4383}

¹² כתנות^{H3801}

láthatóvá vált mindenki számára aki őt nézte. És ezért készített az Úr Isten” takarót, leplet” az ember számára az ő testére, hogy ne legyen mindenki számára átlátszó, csak az Isten láthassa mi van az emberben, és Rajta kívül senki más. Ez egyben menedék, védelem és rejtekhely is az ember számára, de természetesen nem Isten előtt. Ádám és Éva bűnbeesése óta minden ember valami más „arcukat” mutat kifelé, mint amilyen valójában belül. Ezért mondta az Úr Jézus, a farizeusoknak, „...kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belül rakva vagytok képmutatással és törvénytelenességgel.”¹³ Vagyis az ember kettős megjelenési formájú, és igyekszik minden ember elfogadtatni magát embertársaival, mert tudja, hogy külsőképen senki nem fogja felismerni az ő valódi belső tartalmát.

Az ember minden megnyilatkozása az újjáteremtése előtt egy álarc, egy színjáték, amelynek egészen más valóság tartalma van, és itt értjük meg, hogy ez amit a biblia elítél, mert az ember kívülről nézve igaz, de belül más valós tartalommal rendelkezik, vagyis kettős természetű. Most már egyértelművé válik Isten kijelentése az igében, hogy Gal. 2:6 „.....Isten nem nézi az embernek személyét....”, mondjuk ki azért, mert tudja, hogy az csak álarc, és Ő a szíveket és veséket, tehát a belső tartalmat, a valóságot vizsgálja.

A fentiek alapján kijelenthetjük, hogy csak az ember kettős természetű személy, sem Istenre, sem Jézus Krisztusra és még kevésbé Szent Lelkére ez a szó, hogy „személy” nem alkalmazható.

Most már egyértelművé vált, hogy nincs három személyben egy Isten, folytassuk az Ige mélyebb tanulmányozásával. Azt olvassuk a Gal. 3:20-ban, hogy „A közbenjáró pedig nem egyé, az Isten ellenben egy. „ Ha az Isten egy, akkor nem egységben van másokkal, hanem egy, a szónak tőszámnévi és nem sorszámnévi értelmében. Hogy a feszültséget fokozzuk, az 1Tim.3:16-ban azt olvassuk, hogy „....az Isten megjelent testben.” Ha testben, akkor nyilván egy más létformát vett fel, de Ő maga maradt aki volt. Tehát csak a látható világ számára jelent meg testben, de a látha-

---

¹³ Mt. 23:28

tatlan világban maradt Aki volt, és pedig a János ev. 4:24 alapján ahol azt olvassuk, hogy „Az Isten Lélek...”. Foglaljuk tehát össze az eddigi olvasmányainkat, tehát Isten megjelent Testben, az Isten Lélek. Vagyis Isten Test is és Lélek is. Ezek Isten létformái. Azért mondta, hogy az Ő neve „Vagyok”, mert ezzel az Ő örök létformáját jelentette ki, vagyis mind a múltban, mind a jelenben és természetesen a jövőben is Isten mind a látható mind a láthatatlan világnak egyetlen létezője, legyen az akár Test, vagy Lélek, vagy tűz-oszlop, vagy felhőoszlop, Angyali vagy Emberi forma, teljesen mindegy, Isten minden lét és megjelenési formájában a tökéletes semmivel nem azonosítható Isten. A mennyei fogalmak földi magyarázása mindig sántít, érezni, hogy valami híja van a megértésnek. Pl. amikor az Úr Jézus azt mondja, hogy Ján. 6:38 „Mert azért szállottam le a mennyből...”, ez egy földi ember számára érthetetlen kijelentés, hiszen Ő gyermekként született meg Máriában, hogyan mondhatja azt, hogy azért szállottam le a mennyből? Az Úr Jézus többször is felhívta a figyelmet, hogy van földi és van égi magyarázat,¹⁴

A zsidók számára, mivel testiképpen gondolkodnak, a mai napig elfogadhatatlan az, hogy az Isten egy ember testében jelenik meg. Milyen érdekes, pedig a bibliában számos eset fordul elő, ahol Isten egyesek számára ember formában jelent meg, nem csak látomásban, hanem fizikai test formájában. Például 1Mózes 18:1-2, ahol az van megírva, hogy „...megjelenék az Úr, majd továbbá „...három férfiú...”-ról van szó, akik közül az egyik, az Úr emberi formában, emberi hangon szól Ábrahámhoz. Ezékiel 1:26-ban olvassuk, hogy „...látszék mintegy embernek formája..”. Vagy hogy újszövetségi igét is említsünk, ahol a Melkisédek papjában Jézus Krisztus jelent meg, és pedig úgy mint ember.

Most beszéljünk egy kicsit a Szentlélekről, az Úr Jézus azt mondja, hogy „Az engem dicsőít majd, mert az enyemből vesz..” „Mind az ami az Atyáé, az enyém, azért mondom, hogy az enyemből vesz....”, ha viszont az Atya Lelke Jézus Krisztusé, és a Szent Lélek Jézus Krisztusból, vagyis az Atyából vesz, akkor itt mind-

---

¹⁴ Ján. 3:12

három egy, és itt semmiféle hármas felosztásról nem lehet szó.

A következő nehezen értelmezhető megállapítást fogjuk elemezni: „Higgyetek nékem, hogy Én az Atyában vagyok, és az Atya Én bennem van, ...”¹⁵, továbbá „...ha bennetek marad az amit kezdettől fogva hallottatok, ti is az Atyában és Fiúban maradtok.”¹⁶ „Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint Te Énbennem Atyám, és Én Te benned, hogy ők is egyek legyenek mibenünk, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél Engem.”¹⁷ „Én öbennük, és Te Én bennem, hogy tökéletesen egyek legyenek..”¹⁸

A fentiekben idézett Igékből az alábbi következtetéseket vonhatjuk le: Az Úr Jézus arról tesz bizonyosságot, hogy Ő teljes és szétválaszthatatlan egységben van az Atyával és a Szent Lélekkel, és azért imádkozik, hogy a tanítványok és mindazok akik hisznek Őbenne, ugyanolyan egységet képezzenek, mint amilyen egységben van Ő az Atyával és a Szent Lélekkel. Amennyiben nem valósul meg ez az egység, akkor nem teljesül az a kívánsága az Úr Jézusnak, hogy „...elhiggye a világ, hogy Te küldtél Engem.” Az egység nélkül nincs a hívőknek hitelképességük a világ előtt. Minden megosztottság, az Úr Jézusban való hármas kötődés széttagolása, vagy külön tárgyalása a másik kettő nélkül megosztottá teszi a hívőket és ezért van annyi vallás, ezért van erőtlenség a gyülekezetekben, ezért vannak kiragadások a Biblia egységéből, és ezért vannak vitatkozások. Ha a keresztény(tyén) társadalom megtagadná az előbbieken tárgyalt két dogmát, akkor tömegesen térnének meg a zsidók, az arabok és ami még fontosabb, megszűnnének a vallások, és megvalósulna a Krisztusi egység, amely alapján az Úr Jézussal együtt elmondhatjuk, hogy „...ezen a kősziklán építem fel az Én Anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.

Úgy legyen, Ámen

---

¹⁵ Ján. 14:11

¹⁶ 1Ján. 2:24

¹⁷ Ján. 17:21

¹⁸ Ján. 17:23

